I sag 60/80

JACOBUS KINDERMANN, tjenestemand ved EF-Kommissionen, boende 60, avenue de l'Emeraude, 1040 Bruxelles, bistået og repræsenteret af advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse hos advokat Nico Edon, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Jean-Pierre Delahousse, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående i det væsentlige en påstand om annullation af en af sagsøgte den 4. oktober 1979 truffet afgørelse om at ændre sagsøgerens placering fra GD IX-D-3 til GD IX-D-8 fra den 2. januar 1980,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder og de argumenter, parterne har fremført under den skriftlige forhandling, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Der foretoges i 1973 en reorganisering af Kommissionens oversættelsestjeneste, således at de forskellige oversættelsessektioner under den tidligere afdeling IX-D-3 »Oversættelse, generelle spørgsmål« — der blev omdannet til et direktorat (IX-D »Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«) — blev til seks afdelinger (IX-D-4 til 9). Sprogtjenesten fik dermed følgende struktur:

— den nye afdeling IX-D-3 »Generelle spørgsmål« omfattede:
  — planlægningskontoret
  — maskinskrivningscentralen
  — terminologikontoret;

— direkte under chefen for afdeling IX-D-3 placeredes de oversættere, der var stillet til rådighed for de forskellige generaldirektorater, specielt de oversættere, der var stillet til rådighed for Den administrative Kommissionen for vandrende arbejdstageres sociale sikring (CASSTM);

— de seks sprogafdelinger (IX-D-4 til 9) blev for så vidt angik de administrative opgaver undergivet afdeling IX-D-3 »Generelle spørgsmål«, som for disse opgavers vedkommende handlede efter instruks og efter delegation fra direktøren for direktorat IX-D.

Jacobus Kindermann blev ansat som assisterende oversætter den 15. juni 1959. Ved afgørelse af 3. december 1962 blev han — med virkning fra den 1. januar 1962 — udnævnt til tjenestemand i lønklasse LA 6 og placeret i en stilling i den nederlandske oversættelsessektion. Som led i sin karriere blev han stillet til rådighed for forskellige tjenestegrene, bl.a. for generaldirektoratet for konkurrence (GD IV) og — fra den 1. februar 1970 — for CASSTM.

Den 22. august 1979 sammenkaldte Antonio Ciancio — den direktør i generaldirektoratet for personale og administration som var sagsøgerens tjenstligt overordnede — til et informationsmøde for alle oversætterne i CASSTM; A. Ciancio meddelte på mødet, at de »detacherede« oversættere, som havde gjort tjeneste i en særlig tjenestegren i ti år, ville blive »trukket tilbage« til oversættelsesafdelingen for deres modersmål. Sagsøgeren deltog ikke i mødet.

Den 4. september 1979 fik Kindermann — i form af en cirkulæreskrivelse fra A. Ciancio dateret den 22. august 1979 — meddelelse om sin nye placering i GD IX-D-8 (den nederlandske oversættelsesafdeling) fra den 2. januar 1980 at regne. I skrivelsen blev der givet udtryk

for Kommissionens ønske om »i videst muligt omfang og under hensyn til tjenestens interesser« at give de ansatte »andre opgaver svarende til deres tjenesteretlige stilling og således give [dem] større erfaring ... efter længere tidsrum i samme stilling og i samme tjenestegrene«.

I et notat af 29. august 1979 til A. Ciancio gav CASSTM's generalsekretær og chef for GD V-D-3 »Vandrende arbejdstageres sociale sikring« M. Schneider, som var den ansvarlige for den tjenstlige bedømmelse af sagsøgerens arbejde, udtryk for bekymring over den ændrede placering af de »detacherede« oversættere i tjenestegrenen og over de deraf følgende uundgåelige konsekvenser for arbejdets afvikling. M. Schneider anmodede A. Ciancio om at omgøre beslutningen og om — såfremt dette ikke lod sig gennemføre — i det mindste at indrømme »en tilstrækkelig frist til, til gengæld, at fremskaffe det nødvendige personale og til at uddanne det til de særligt krævende opgaver, der vil påhvile det«.

Den 17. september 1979 sendte Jacobus Kindermann A. Ciancio et notat, hvori han — under angivelse af en række grunde — anfægtede afgørelsen af 22. august 1979. Notatet blev ikke besvaret fra administrationens side, hvorefter sagsøgeren den 3. oktober 1979 klagede over afgørelsen.

Den 4. oktober 1978 modtog sagsøgeren Christopher Tugendhat's afgørelse, hvorved placeringen af stillingen i lønklasse LA 5/4 samt stillingens indehaver J. Kindermann blev ændret fra afdeling IX-D-3 til afdeling IX-D-8. Den 12. oktober 1979 påklagede sagsøgeren denne afgørelse i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Efter at klagen var forblevet ubesvaret i den foreskrevne frist på fire måneder anlagde Kindermann nærværende sag, som er registreret i Domstolens justitskontor den 21. februar 1980.

Den skriftlige procedure er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige procedure uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:

— søgsmålet antages til realitetsbehandling og den af Christopher Tugendhat trufne afgørelse af 4. oktober 1979 om at ændre sagsøgerens placering fra GD IX-D-3 til GD IX-D-8 fra den 1. januar 1980 annulleres,

— sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

— søgsmålet afvises, subsidiært frifindes sagsøgte,

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger,

— der tages ethvert forbehold.

I replikken har *sagsøgeren* nedlagt påstand om, at

— M. Schneider indkaldes som vidne.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. Formaliteten

Sagsøgte har anført, at den anfægtede afgørelse rent organisatorisk ikke indebærer en ændring af sagsøgerens placering eller så meget mere af hans tjenesteretlige stilling. Afgørelsen indebærer funktionelt kun, at sagsøgeren ikke længere stilles til rådighed for CASSTM, og at hans placering med den stilling, han beklæder, ændres fra afdeling IX-D-3 til afdeling IX-D-8. På samme måde er der heller ikke sket en forringelse med hensyn til karakteren af og niveauet for de oversættelsesopgaver, sagsøgeren udfører; afgørelsen er derfor en rent intern, tjenstlig og organisatorisk afgørelse, som ikke kan indeholde et klagepunkt, og som således ikke har karakter af en akt, som kan annulleres i tjenestemandsvedtægtens artikel 91's forstand.

Sagsøgeren har i sin replik anført, at selv hvis der burde sondres — hvilket han ikke mener er tilfældet — mellem en afgørelse om forflyttelse og en afgørelse om omplacering »skal en ændring ... i en tjenestemands arbejdsmæssige placering med stilling opfylde de samme materielle betingelser som en forflyttelse«, således som Kommissionens repræsentant har indrømmet det i retsmødet i en tidligere sag (jf. generaladvokat Mayras's forslag til afgørelse i de forenede sager 33 og 75/79, Kuhner, Sml. 1980, s. 1708).

Ved den anfægtede retsakt er der sket en ændring af sagsøgerens placering. Hvis der i øvrigt simpelt hen kun skulle være tale om, at sagsøgeren var stillet til rådighed, havde der vel ikke været anledning til, at det kommissionsmedlem, som har ansvaret for personalespørgsmål traf afgørelse. En afgørelse om, at det forhold, at en tjenestemand er stillet til rådighed, bringes til ophør, kan være en akt, der kan påklages; i det foreliggende tilfælde indebærer den anfægtede foranstaltning skadevirkninger, som rækker ud over dem, der normalt følger af en intern foranstaltning.

Kommissionen har anført, at den anfægtede afgørelse ikke kan være en forflyttelse, idet der ikke fandtes nogen ledig stilling, hvilket også fremgår af den omstændighed, at sagsøgeren blev omplaceret med stillingen. På den anden side var det den i mellemtiden ændrede administrative opbygning af oversættelsestjenesten, som formelt medførte, at afgørelsen skulle træffes af det kommissionsmedlem, der havde ansvaret for personalespørgsmål. Endelig kunne »omstændighederne« i forbindelse med afgørelsen om at bringe rådighedsforholdet til ophør ikke indebære, at den pågældende interne, tjenstlige og organisatoriske foranstaltning blev til en akt, der indeholdt et klagepunkt.

2. Realiteten

Sagsøgeren har principalt anført, at den trufne afgørelse om at overføre ham hverken var i overensstemmelse med formålene med eller den foreskrevne fremgangsmåde for personalets mobilitet som vedtaget af Kommissionen den 24. november 1976 (»Administrative meddelelser« nr. 134) og følgelig ikke kunne træffes med hjemmel deri. Til støtte herfor har sagsøgeren anført følgende:

— sagsøgeren havde ikke haft kendskab til »planer for personalets mobilitet« som skulle være udarbejdet af det generaldirektorat, han hørte under;

— sagsøgeren var indplaceret i stillingsgruppe LA 5/4, og de mobilitetsfremmende foranstaltninger tog i første række sigte på ansatte i stillingsgrupperne A 7/6 og B 5/4;

— der blev ikke udsendt en meddelelse om, at der var mulighed for overførsel, hvilket havde kunnet indebære, at mobiliteten var gennemført frivilligt og uden tvang;

— sagsøgeren havde tidligere været omfattet af mobilitetsfremmende foranstaltninger, som han frivilligt havde accepteret, hvilket viser, at der ikke var anledning til at lade ham være omfattet af en eventuel afgørelse om, hvilke ansatte mobiliteten først og fremmest skulle angå;

— den tjenestegren, sagsøgeren blev flyttet fra, var en specialiseret tjenestegren, og den ændrede placering gav anledning til alvorlige problemer; desuden havde sagsøgeren i sine nye arbejdsopgaver behov for en tilpasningsperiode for at nå op på en normal arbejdspræstation.

Subsidiært har sagsøgeren anført, at det — hvis det måtte antages, at »den ændrede placering« var en forflyttelse eller en midlertidig tjeneste — måtte erkendes, at betingelserne for at træffe sådanne foranstaltninger i det konkrete tilfælde ikke var opfyldt, og at Kommissionen gjorde sig skyldig i magtfordrejning.

Sagsøgeren har endvidere anført, at afgørelsen er i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 7, stk. 1, idet den er truffet i modstrid med tjenestens interesser. Sagsøgeren udførte i CASSTM meget specialiserede oversættelsesopgaver, for hvilke en forholdsvis lang uddannelses- og indføringsperiode er nødvendig; og hans fratræden kunne have uheldige konsekvenser for tjenestegrenens funktion (jf. M. Schneiders note). Sagsøgeren havde på den anden side ikke kendskab til, at der var behov for at styrke oversættelsespersonalet i GD IX-D-8. Han har endelig bestridt Kommissionens vurdering af, hvad der var i hans interesse, idet der i tilfælde af forflyttelse var risiko for, at han ville miste de udsigter til at blive forfremmet, som han havde i CASSTM.

Desuden var reglerne om fremgangsmåden i forbindelse med forflyttelse ikke overholdt. Der var ikke sket bekendtgørelse ved opslag eller offentliggørelse i Fællesskabernes månedlige personaleblad (vedtægtens artikel 25, stk. 3), og der fandtes heller ingen ledig stilling (artikel 29, stk. 1).

Fremgangsmåden i forbindelse med midlertidig tjeneste i anden stilling blev ikke fulgt, idet sagsøgeren ikke gjorde midlertidig tjeneste i vedtægtens artikel 37's forstand. Hans situation svarede på alle punkter til den, der var gældende for de jurist-lingvister, der som sprogrevisorer var stillet til rådighed for den juridiske tjeneste, og som — med hensyn til nærmere instrukser for deres arbejde — permanent og udelukkende var undergivet generaldirektøren for den juridiske tjeneste. Følgelig skulle den procedure, der i sagsøgerens tilfælde førte til afgørelsen om at overføre ham, om nødvendigt have været indledt på initiativ af GD V, som sagsøgeren var undergivet for så vidt angik de daglige arbejdsopgaver, og ikke — som tilfældet var — på initiativ af GD IX.

Heraf har sagsøgeren sluttet, at det var af en anden grund, som ikke havde sammenhæng med tjenestens interesse, at hans placering blev ændret. Denne grund kan efter sagsøgerens opfattelse findes i et modsætningsforhold mellem en tjenestemand og chefen for oversættelsestjenesten i den særlige tjenestegren CASSTM, som også har givet anledning til, at andre oversættere er blevet »forflyttet«. I denne sammenhæng havde den foranstaltning, der blev truffet over

for sagsøgeren alene til formål at give en skjult disciplinærafgørelse over for en anden udseende af at være objektiv.

Kommissionen har heroverfor anført, at de foranstaltninger, der blev truffet over for sagsøgeren og visse af hans kolleger, på ingen måde kan opfattes som et led i gennemførelsen af de bestemmelser om personalets mobilitet, som blev vedtaget af Kommissionen den 14. november 1976, idet mobilitetsbestemmelserne, som sagsøgeren selv har anført, i første række tager sigte på tjenestemænd i stillingsgrupperne A 7/6 og B 5/4. Ud over det område, hvor disse bestemmelser finder anvendelse, drager administrationen i tjenestens og i tjenestemændenes interesse omsorg for, at tjenestemændene i det omfang det er muligt får tildelt nye opgaver.

Der er i det foreliggende tilfælde på ingen måde tale om en forflyttelse, eftersom der ikke har været en ledig stilling, og der har derfor ingen anledning været til at følge fremgangsmåden i tilfælde af forflyttelsen. Dette følger af afgørelsen i sag 61/70 (Vistosi, Sml. 1971, s. 145) hvori Domstolen udtalte, at »der ... ikke [oprettes] nogen ny stilling, når stillingen overflyttes uden væsentlig ændring af de funktioner, den indebærer, og der opstår ikke en ledig stilling [og følgelig ikke en forpligtelse til at iværksætte den herfor foreskrevne procedure], når overflyttelsen af stillingen falder sammen med forflyttelsen af den tjenestemand, der besatte den«. I nærværende tilfælde er der imidlertid ikke indtådt en ændring i sagsøgerens arbejdsopgaver, som i den nederlandske oversættelsesafdeling fortsat er at udføre oversættelsesarbejde svarende til hans lønklasse.

Sagsøgeren har heller ikke godtgjort, at den pågældende afgørelse er truffet i strid med tjenestens interesse. M. Schneider's note kan ikke anføres til støtte for noget sådant, idet det dér erkendes, at det tilkommer direktøren for direktorat IX-D, A. Ciancio, at afgøre »spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af at ændre oversætternes og sprogrevisorernes placering«. Desuden kræver tjenstlige hensyn, at oversætterne ikke under hele deres løbebane er tilknyttet samme »bruger«-tjenestegren, jf. her »Guide pratique du traducteur« udgivet i oktober 1975 af GD IX. Endelig er der ingen grund til at tro, at sagsøgeren vil miste en eventuel udsigt til at blive forfremmet som følge af, at han nu arbejder i den nederlandske oversættelsesafdeling.

For så vidt angår spørgsmålet, om fremgangsmåden i forbindelse med midlertidig tjeneste i anden stilling er overholdt, har sagsøgeren selv anført, at den foranstaltning, der blev truffet over for ham, ikke beroede på artikel 37. Der var derfor ingen anledning til at følge fremgangsmåden i artikel 38. Det er i denne forbindelse uden betydning, at sagsøgeren drager sammenligninger mellem den situation, som de oversættere, der er stillet til rådighed for CASSTM, befinder sig i, og jurist-lingvisternes, idet de sidstnævnte ikke har nogen tilknytning til direktorat IX/D og permanent er placeret i den juridiske tjeneste, som de også hierarkisk henhører under. De oversættere, der er stillet til rådighed for en tjenestegren, henhører derimod stadig under afdelingen »Oversættelse: generelle spørgsmål«.

De objektive, relevante og samstemmende indicier for, at der skulle være tale om magtfordrejning, foreligger således ikke i det konkrete tilfælde. Der er ingen forbindelse mellem den episode, der fandt sted i juni 1979 mellem to tjenestemænd i sprogtjenesten i

CASSTM, og den trufne afgørelse. Såfremt de tjenstligt overordnede havde ment at måtte omplacere en tjenestemand af hensyn til arbejdsklimaet, havde de haft beføjelse hertil — og der ville på ingen måde have været tale om en skjult disciplinær foranstaltning — uden at de samtidig havde været nødt til at omplacere andre tjenestemænd, som ikke var impliceret i episoden.

Sagsøgeren har i sin replik fremsat begæring om, at M. Schneider føres som vidne for at besvare spørgsmålet om, hvorvidt Kindermann's og de øvrige oversætteres fratræden ikke har medført vanskeligheder for tjenestegrenens funktion, hvilket vil vise, om forflyttelsen er sket i overensstemmelse med vedtægtens artikel 7, stk. 1, dvs. alene i tjenestens interesse.

Sagsøgeren har endvidere anført, at det ganske vist er ønskeligt i videst muligt omfang at fremme personalets mobilitet, men at der bør tages hensyn til den særlige karakter og effektiviteten af de opgaver, en oversætter skal udføre. I »Guide pratique du traducteur« [1] lægges hovedvægten på specialisering, et forhold der er uomgængeligt af hensyn til oversættelsernes kvalitet (eksempelvis s. 34):

»i 16 år har grupperne for de forskellige sprog i CASSTM's oversættelsessektion nu arbejdet side om side, samtidig og på samme emneområde i nært og umiddelbart samarbejde med sagsbehandlerne i DV V (sociale anliggender). Herved lettes dokumentationen og løsningen af de terminologiske spørgsmål, oversættelserne vinder i nøjagtighed og arbejdet kan udføres mere effektivt og i højere kvalitet.«

Sagsøgeren har hævdet, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, idet forflyttelsen — under de foreliggende omstændigheder — for hans vedkommende har betydet en afbrydelse af hans karriereforløb, som er diskriminerende for ham i forhold til de af hans kolleger, der i samme årrække har arbejdet i specialiserede tjenestegrene.

Sagsøgeren har ligeledes anført, at der er sket en tilsidesættelse af den omsorgspligt, som enhver forvaltning har over for sine ansatte, idet omplaceringen havde uheldig indvirkning på hans karriereforløb, og idet Kommissionen over for ham havde givet det udseende af, at det var af hensyn til mobiliteten som følge af de foranstaltninger der blev truffet i 1976, at det blev besluttet at ændre hans placering.

Sagsøgeren har gjort gældende, at han ikke deltog i det møde den 22. august 1979, som A. Ciancio havde indkaldt til, og hvorunder de ansatte i CASSTM's oversættelsestjeneste fik oplysning om de foranstaltninger, der var truffet over for ham. Der er således sket en tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

For så vidt angår spørgsmålet om magtfordrejning har sagsøgeren anført, at det, for at omplaceringer, der finder sted på den måde, som det er sket her, i forbindelse med den episode, der fandt sted mellem to kvindelige oversættere i CASSTM, ikke skal være i strid med tjenestens interesse, yderligere må kræves, at de kun berører de direkte implicerede og ikke vidner eller andre.

Kommissionen har anført, at begæringen om, at M. Schneider føres som vidne, ikke bør tages til følge, idet det er klart, at enhver ændring i en administrativ enheds sammensætning vil kunne give anledning til forbigående vanskeligheder for tjenesten.

1 — O.a.: Praktisk vejledning for oversættere. Foreligger ikke på dansk, men uddrag gengives her i Domstolens oversættelse.

Det følger af »Guide pratique du traducteur«, at »oversætternes mobilitet og mulighederne for at gå fra én gruppe til en anden bør fremmes i videst muligt omfang«. Der lægges imidlertid ikke udelukkende vægt på specialisering. I øvrigt viser organisationsplanen for den nederlandske oversættelsesafdeling, at de såkaldte »grupper« inden for afdelingen behandler stærkt forskellige emneområder, idet samme gruppe behandler såvel sociale anliggender som administration og information, mens en anden gruppe behandler udvikling, regional politik og transport.

Der er intet grundlag for at antage, at sagsøgeren ville gå glip af en eventuel forfremmelse, fordi han nu arbejder i den nederlandske oversættelsesafdeling, idet forfremmelsesproceduren for tjenestemænd i sprogtjenesten forberedes af et enkelt forfremmelsesudvalg, som foretager en vurdering af alle tjenestemændenes kvalifikationer under ét, uanset om de er stillet til rådighed for en bestemt tjenestegren.

Sagsøgeren holder ikke begreberne »opgaver« og »stilling« adskilt; sagsøgeren har ikke skiftet stilling, som dette begreb er defineret i bilag I A til vedtægten, idet han stadig beklæder en stilling som ledende oversætter svarende til hans lønklasse.

For så vidt angår spørgsmålet, om der er sket en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, har Kommissionen fremhævet, at det følger af procesreglementets artikel 42, stk. 2, at dette nye anbringende ikke kan fremsættes. Subsidiært har Kommissionen anført, at da sagsøgerens nuværende opgaver svarer til hans lønklasse og stilling og således overhovedet ikke forringer hans udsigt til at blive forfremmet, giver en sammenligning mellem hans forhold og de oversættere, der er forblevet i CASSTM ikke grundlag for at der skulle foreligge forskelsbehandling.

Anbringendet vedrørende tilsidesættelse af omsorgspligten er ligeledes fremført for første gang og kan som det netop nævnte anbringende ikke tages i betragtning. Det savner under alle omstændigheder grundlag. Det blev på mødet den 22. august 1979 overhovedet ikke oplyst, at foranstaltningerne over for sagsøgeren og en række af hans kolleger blev truffet inden for rammerne af reglerne om mobiliteten. Heller ikke i brevet den 22. august 1979 til Kindermann omtaltes sådanne foranstaltninger.

Også anbringendet om, at retten til kontradiktion er tilsidesat må — som de to forudgående anbringender — lades ude af betragtning. Rent principielt kan det ikke antages, at der sker en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, blot fordi administrationen ikke giver en tjenestemand lejlighed til at udtale sig forud for, at den træffer en afgørelse, som i alvorlig grad vil kunne krænke tjenestemandens interesser. Det fremgår da også af Domstolens praksis, at »der ... i det foreliggende tilfælde [ikke kan] tales om 'retten til forsvar', men blot om et generelt princip om god forvaltningsskik« (sagerne 33 og 75/79, jf. ovenfor).

Dette må så meget mere gælde, når der som i nærværende sag er tale om en foranstaltning, som går ud på, at sagsøgerens position som stillet til rådighed bringes til ophør, og som intet taler for

på nogen måde skulle kunne indebære en krænkelse af sagsøgerens erhvervsinteresser.
For så vidt angår påstanden om, at der skulle foreligge magtfordrejning, har sagsøgte fastholdt, at den episode, der indtraf mellem bestemte oversættere i CASSTM, ikke havde forbindelse med den her omtvistede foranstaltning. Det er efter Kommissionens opfattelse i øvrigt paradoksalt at konstatere, at sagsøgeren påberåber sig ikke at have været impliceret i episoden til støtte for, at den skulle ligge til grund for hans omplacering til den nederlandske oversættelsesafdeling.

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 22. januar 1981.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. marts 1981.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 21. februar 1980 har tjenestemand i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber J. Kindermann anlagt sag med påstand om annullation af en af Kommissionen truffet afgørelse af 4. oktober 1979; ved afgørelsen, der var underskrevet af Christopher Tugendhat, det kommissionsmedlem, der havde ansvaret for personale og administration, blev J. Kindermann's placering fra den 1. januar 1980 ændret fra afdeling IX-D-3 »Oversættelse: generelle spørgsmål« til afdeling IX-D-8 »Oversættelse: nederlandsk«.

2 Kindermann, som trådte i Kommissionens tjeneste den 15. juni 1959 som assisterende oversætter, blev udnævnt til tjenestemand med virkning fra den 1. januar 1962 og ansat i en stilling i den nederlandske oversættelsessektion under den nye afdeling »Oversættelse, reproduktion, trykning af dokumenter«; denne afdeling hørte under direktoratet for »Interne anliggender« i generaldirektoratet for »Generelle forvaltningsspørgsmål«. Under ansættelsesforholdets forløb blev Kindermann stillet til rådighed for forskellige tjenestegrene, herunder generaldirektoratet for konkurrence. Fra den 1. februar 1970 var han beskæftiget i oversættelsestjenesten i Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring (herefter benævnt: CASSTM).

3 Den 1. januar 1973 blev Kommissionens oversættelsestjeneste reorganiseret. De forskellige oversættelsessektioner under den tidligere afdeling IX-D-3

»Oversættelse, generelle spørgsmål« — som blev til et direktorat (IX-D »Oversættelse, dokumentation, reproduktion, bibliotek«) — blev omdannet til seks afdelinger (IX-D-4 til 9), den oversættelsessektion, som Kindermann hidrørte fra, blev således til afdeling IX-D-8 »Oversættelse: nederlandsk«.

4 Den 22. august 1979 blev oversætterne i CASSTM kaldt sammen af direktøren for direktorat A. Ciancio, som meddelte dem, at Kommissionen havde besluttet at kalde de »udlånte« oversættere, som havde arbejdet i mere end 10 år i én tjenestegren, tilbage til de centrale oversættelsesafdelinger. A. Ciancio oplyste under samme møde, at dette princip i første omgang ville blive bragt i anvendelse på bl.a. J. Kindermann, som var på ferie den dag, mødet blev afholdt, og således ikke deltog i det, og at en særskilt skrivelse til sin tid ville blive sendt til hver enkelt oversætter i CASSTM.

5 Den til J. Kindermann rettede skrivelse, der var dateret den 22. august 1979, nåede frem til ham den 4. september 1979. I skrivelsen fremhævedes den betydning, som Kommissionen tillagde det, »at de ansatte i videst muligt omfang og under hensyn til tjenestens interesse — efter i en længere periode at have udført samme arbejdsopgaver i samme tjenestegrene — kan gives andre arbejdsopgaver, som svarer til deres tjenesteretlige stilling, og således kan opnå større erfaring«. Det hed videre i skrivelsen: »De bedes derfor, efter at have henvendt Dem til Deres afdelingschef J. Pignot, den 2. januar 1980 melde Dem hos chefen for den nederlandske oversættelsesafdeling A. Dallinga, som vil anvise Dem Deres nye arbejdsopgaver.«

6 Den 17. september 1979 fremsatte J. Kindermann i en note til A. Ciancio sine indvendinger mod afgørelsen af 22. august 1979. Den 3. oktober s.å. indgav han klage over afgørelsen. Dagen efter modtog han den af Christopher Tugendhat underskrevne afgørelse, som han klagede over den 12. oktober 1979; sidstnævnte klage blev ikke besvaret inden for den foreskrevne frist på fire måneder.

Formaliteten

7 Kommissionen har — under anbringende af, at der ved afgørelsen af 4. oktober 1979 rent organisatorisk ikke er sket en ændring af sagsøgerens placering, endsige af hans tjenesteretlige stilling — bestridt, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling. Funktionelt gik afgørelsen kun ud på, at sagsøgeren ikke længere stilledes til rådighed for CASSTM, og at hans stilling blev underlagt afdeling IX-D-8 i stedet for afdeling IX-D-3. Der skete heller ingen forringelse med hensyn til karakteren af og niveauet for de oversættelsesopgaver, J. Kindermann udførte. Der er således kun tale om en rent intern, tjenstlig og organisatorisk foranstaltning, som ikke kan indeholde et klagepunkt, og som derfor ikke kan kvalificeres som en akt, der kan annulleres i vedtægtens artikel 91's forstand.

8 Selv om en afgørelse som den foreliggende ikke berører en tjenestemands materielle interesser eller indplacering, kan den dog, når man tager hensyn til den omhandlede stillings natur og de nærmere omstændigheder, gøre indgreb i den pågældende ansattes ideelle interesser og fremtidsudsigter. Under disse omstændigheder kan det ikke på forhånd antages, at der ikke er tale om en akt, der indeholder et klagepunkt imod den pågældende.

9 Sagen vil herefter være at antage til realitetsbehandling.

Realiteten

10 Til støtte for at anfægte afgørelsen har sagsøgeren under den mundtlige forhandling kun opretholdt to anbringender, hvoraf det første angår en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1, og går ud på, dels at den fremgangsmåde, der i bestemmelsen er foreskrevet i forbindelse med forflyttelse, ikke er fulgt, dels at den anfægtede afgørelse ikke er i tjenestens interesse; det andet anbringende går ud på, at der foreligger magtfordrejning.

11 Det fremgår af en gennemgang af disse anbringender og af de argumenter, sagsøgte har fremført, at der er uenighed mellem parterne om, hvorledes den omtvistede afgørelse skal kvalificeres. Efter sagsøgerens opfattelse var der tale om en forflyttelse i vedtægtens artikel 7's forstand, hvorimod Kommissionen har anført, at der rent formelt var tale om en omplacering med stillingen og organisatorisk om, at en situation, hvor en tjenestemand var stillet til rådighed, blev bragt til ophør.

12 Indledningsvis skal det bemærkes, at der — som tjenestemandsvedtægten er opbygget — kun foreligger en forflyttelse i egentlig forstand, såfremt en tjenestemand overføres til en ledig stilling. Heraf følger, at enhver egentlig forflyttelse er undergivet de formelle betingelser i vedtægtens artikler 4 og 29. Derimod gælder disse formelle krav ikke i tilfælde af, at en tjenestemands placering ændres, idet der — når der foretages en sådan overførsel — ikke foreligger en ledig stilling.

13 Det fremgår af en gennemgang af sagens akter, at den afgørelse, der blev truffet over for sagsøgeren — eftersom stillingens indehaver blev overført med den af ham beklædte stilling — ikke indebar, at der opstod en ledig stilling, og således ikke er en forflyttelse i vedtægtens forstand. Det af sagsøgeren anvendte ordvalg er derfor ikke korrekt.

14 Dette indebærer imidlertid ikke, at sagsøgerens argumenter må tillægges mindre vægt. Som Kommissionen selv har erkendt gennem en fast praksis, som den omtvistede retsakt er et led i, gælder — med hensyn til beskyttelsen af de pågældende tjenestemænds rettigheder og berettigede interesser — reglerne i vedtægtens artikel 7, stk. 1, for afgørelser om omplacering på samme måde som for forflyttelser, navnlig i den forstand, at omplacering af tjenestemænd kun kan ske i tjenestens interesse og på betingelse af, at der er tale om tilsvarende stillinger. Sagsøgerens anbringender skal således behandles på baggrund af disse principper i artikel 7, stk. 1.

15 Herefter står, for så vidt angår det første anbringende, kun tilbage at behandle påstanden om, at tjenstlige hensyn er tilsidesat.

16 Sagsøgeren har anført, at den omtvistede afgørelse blev truffet i strid med tjenestens interesser. Da den trufne afgørelse ikke havde nogen som helst forbindelse med en reorganisering af tjenesten, er der ifølge sagsøgeren intet der viser, at den overførte stilling ud fra et tjenstligt synspunkt skulle være mere anvendelig i den afdeling, sagsøgeren blev placeret i (IX-D-8), end i den afdeling, hvori han tidligere var placeret (IX-D-3).

17 Denne argumentation kan imidlertid ikke lægges til grund, idet det i Domstolens praksis er fastslået, at Fællesskabets institutioner har et vidt skøn

såvel ved organisationen af deres tjenestegrene afhængigt af de opgaver, der pålægges dem, som ved placeringen af det personale, der er til deres rådighed til løsning af de nævnte opgaver. Det er ikke godtgjort, at Kommissionen ved at træffe den omhandlede afgørelse har overskredet sine beføjelser på dette område.

18 Af samme grund kan der ikke lægges vægt på de argumenter, som sagsøgeren har fremført i anden række, vedrørende den uheldige indvirkning, som hans fratræden inden for CASSTM skulle have på oversættelsestjenestens funktion, og vedrørende det forhold, at han ikke havde kendskab til, at det skulle have været nødvendigt at styrke oversættelsespersonalet i afdeling IX-D-8.

19 Det første anbringende kan således ikke lægges til grund.

20 Heller ikke det andet anbringende kan lægges til grund, eftersom Kommissionens afgørelse om at ændre sagsøgerens placering som nævnt er fundet at være i overensstemmelse med tjenestens interesser, hvorfor der ikke kan foreligge magtfordrejning.

Sagens omkostninger

21 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den part, der taber sagen, at afholde sagens omkostninger.

Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren fik underretning om afgørelsen af 22. august 1979 om den ændrede placering gennem sine kolleger i CASSTM, der selv havde fået meddelelse derom på det møde, som sagsøgeren ikke deltog i. I betragtning af, at Kommissionen kunne have bestræbt sig på først at underrette sagsøgeren, findes Kommissionen at burde betale halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

I øvrigt følger det af procesreglementets artikel 70, at institutionernes omkostninger i sager anlagt af tjenestemænd i Fællesskaberne under alle omstændigheder bæres af institutionerne selv.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen betaler sine egne omkostninger og halvdelen af sagsøgerens omkostninger.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. maj 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 19. MARTS 1981 [1]

Høje Domstol.

Den sag, som jeg i dag skal fremsætte mit forslag til afgørelse i, er anlagt af Jacobus Kindermann mod Kommissionen. Kindermann er nederlandsksproget ledende oversætter, og han arbejdede fra den 1. februar 1970 til den 31. december 1979 i oversættelsesgruppen i Den administrative Kommissionen for vandrende arbejdstageres sociale sikring (Commission administrative pour la sécurité sociale des travailleurs migrants — CASSTM), et i medfør af artiklerne 80 og 81 i forordning nr.

1 — Oversat fra tysk.